

23 oktober 2009, LC-Cultuur – De Galerij

“Levende wereld van tere groeisels”, door André Keikes

Kunstenaars die niet “op de automatische piloot” werken, en van tijd tot tijd nieuwe wegen inslaan, blijven verrassen. Maartje Strik, een vaste exposant bij Galerie De Roos van Tudor, heeft die houding, zowel materiaaltechnisch als qua thematiek.

Na een periode waarin de op zichzelf gerichte mens op uiteenlopende manieren centraal stond in olieverf, verkoos zij pastelkrijt en een verbreding van thema's. Nu keert ze terug naar olieverf, maar de mens heeft een minder in het oog springende rol gekregen. Nu vragen vooral organische vormen en structuren de aandacht.

Het onderzoekende karakter van Strik uit zich al meteen bij binnenkomst met een flinke reeks kleine “portretten” van grotendeels plantaardige onderwerpen: een open tulp, druiven, lelies, zelfs een aardappel. De meeste vierkant, met soms een kleine afwijking. Met zo'n beperkt uitgangspunt komt het er erg op aan wat je laat zien. Dat pakt dan ook niet altijd even aantrekkelijk uit. Deze werkjes zijn vooral oefeningen, wat niet wil zeggen dat ze de moeite niet waard zijn, maar als de precisering beperkt blijft, zoals het geval is bij de aardappel, dan bieden ze erg weinig. De open tulp en de alstroemeria zijn wat vrijer opgezet, de druiven aan hun rankje schilderde Strik juist heel realistisch op een roodgetinte achtergrond.

Zie je de grotere werken op deze expositie, dan vraag je je af of die kleintjes wel meegenomen hadden moeten worden. Hier bewijst Strik met haar gevoelige, dunne manier van schilderen hele werelden op te kunnen roepen. “De geheime tuin” met een geabstraheerde baby op de voorgrond tussen leliën met druipende bladeren, hier opgeroepen door verfdruipers, en kleine flora op de voorgrond, is een innemend doek.

Ook “De grond waarop ik loop – 3”, met een oranje gloed op de achtergrond en groeisels en raadselachtige objecten meer naar voren, fascineert. Strik presenteert het niet als onderwaterwereld, maar het werk heeft wel die betoverende sluiers. “Maansteen” ontbreekt het weer aan smoel, net als de eerdergenoemde aardappel. Zonder titel kun je er niets mee. Maar “De grond waarop ik loop – 1”, een indringend, geabstraheerd kinderportret onder een soort monnikskap met een kale boom op de achtergrond, blijft in je hoofd zitten.

Deze tentoonstelling “Grondwerken”, wekt wat ambivalente gevoelens. Strik kan onvoldoende uit de voeten op doekjes van slechts enkele vierkante centimeters, maar neemt ze de ruimte, dan is ze in staat een fascinerende levende wereld te scheppen van tere groeisels.